

2023. október 9. hétfő

Zsolt 6.: *Kegyelmezz, URam, mert elcsüggedtem, gyógyíts meg, URam, mert reszketnek tagjaim! Lelkem is csupa reszketés, és te, URam, meddig késel? Fordulj hozzám, URam, mentsd meg életemet, szabadíts meg, mert irgalmas vagy!*

Lk 6,20: *Ő pedig tanítványaira emelte tekintetét, és így szólt: – Boldogok vagytok, szegények, mert tiétek Isten országa!*

Igehirdetés: Woody Allen amerikai filmrendező híres mondata: „Nem a műveim által akarok halhatatlanná válni. Azáltal szeretnék, hogy nem halok meg.” Szintén ő volt a következő mondás alkotója is: „Bárcsak Isten küldene valamilyen egyértelmű jelet. Például egy nagyobb összeget a nevemre egy svájci bankba.” Nevetünk ezen, de igazából Woody Allen kimondja, amit a legtöbb keresztény udvariasan kerülget. Mi itt a földön akarunk gazdagok lenni és örökké élni. Legalábbis a felületes vágyaink szerint. Miért lennének boldogok a szegények? Mihez kezdenék az Isten országával itt a földön? Nem valamiféle hamis vigasz ez: nem baj, ha csóró vagy, Isten szeret, aztán majd jó lesz neked is a mennyországban? Nyilván nem erről van szó, lássuk akkor, hogy miről!

A szegénység biblikus értelemben elsősorban kiszolgáltatottságot, függőséget, ráutaltságot jelent. A szegény ember nem azért boldog, mert hiányokat hordoz, hanem azért, mert pontosan tudja, hogy önmagában kevés, hogy a lehetőségei meglehetősen korlátozottak. A szegény ember nehezebben hazudja magának azt, hogy ő az életének az ura, nehezebben hiszi azt, hogy ő önmagától képes mindenre, vagy azt, hogy önmagát képes lenne kihúzni a saját mocsarából. Akik nem vagyunk anyagi értelemben szegények, nekünk könnyebb elhinni azt a látszatot, hogy uraljuk az életünket, hogy képesek vagyunk mindenre, hogy elegek vagyunk saját magunknak, nem szorulunk rá senkire, még Istenre sem.

Az önhazugság veszélyére figyelmeztet a Jelenések könyve számomra legmeghatározóbb része is: „Azt mondod: „Gazdag vagyok, dúsgazdag, nincs szükségem semmire.” Nem veszed észre, hogy nyomorult vagy, szánalomra méltó, szegény, vak és mezítelen? Azt tanácsolom neked, vegy tőlem tűzben kipróbált aranyat, hogy meggazdagodj; fehér ruhát, hogy felöltözz, s ne lássék szégyenletes meztelenséged; kenetet, hogy megkend szemedet, és láss! Akiket szerettek, azokat fegyelmezem és tanítom. Légy buzgó, és térj meg! Íme, az ajtóban állok, és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele étkezem, ő meg velem.”

A mai evangéliumi részlet, valódi örömhír, de csak akkor, ha eldöntöm, hogy nekem szól. Maradhatok az önhazugság útján: jó, rendben boldogok a szegények, örülök neki, de én gazdag és boldog szeretnék lenni, tehát ez nem nekem szól. Vagy a másik utat választom: belátom a saját szegénységemet. Belátom, hogy az életem egyes részei éppen romokban vannak. Hogy vannak olyan szokásaim, szenvedélyeim vagy éppen körülményeim, amelyek radikálisan korlátozzák a szabadságomat. Hogy vannak dolgok, amiktől szenvedek és vannak dolgaim, amivel szenvedést okozok a másik embernek. Ha ez igaz, akkor nekem szól a mai kijelentés, boldog vagyok, mert az enyém az Isten országa. Enyém az Isten országa és nem csak odaát, hanem már itt, a mai napon is. Enyém az az Isten, aki az ajtóm előtt áll, és enyém a vele való kapcsolat lehetősége. Türelmesen és kitartóan áll ott, napról napra, áhitatról áhitatra, találkozásról találkozásra, imádságról imádságra és szeretne belépni az életembe. Szeretne engem megajándékozni, felruházni, megóvni a szégyentől. Szeretne velem bensőséges és valódi közösségre lépni. Szeretné a figyelmemet újra és újra a fény felé fordítani. Szeretné, ha szabaddá válnék, szeretné ha benne bízna önmagam helyett. Szeretné, ha elfogadná a valódi szabadságot, az önbecsapás helyett.